

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 19 - 25 Kuruş

22 - Eylül - Çarşamba - 1948

**Müthiş
Hakikat**

19/37

GİLDA YAPTIĞI İSİN FARKINA VAR-MAMISTIR. KUCA-GINDAKİ KEDİ Ö-LÜSÜNE KORKUY-LA BAKMAKTADIR. ANNESİ MEKTUBU OKURKEN O KE-DİYİ OKSAMAK-TAYDI. BU İŞİ KRİSSİNİN ÇOCUĞU ÇOK SEVDİĞİNİ ÖĞRENDİĞİ ZAMAN YAPMIŞ-TI.

BU HADİSE KRİS-SİYİ RUHAN ZAYIF DÜŞÜRÜYOR. ESASEN ÇOCUĞU EMZİRMİYENDE... BEDENEN ZAYIF DÜŞMÜŞTÜR. FRED ODAYA GİRDİĞİ ZAMAN ONU BAYGIN BULUYOR.

DEFOL, ODANA GİT GÖ-ZLÜM GÖRMESİN SENİ.

SENİ TEMİN EDE-RİNKİ ANNE FARKIN DA BİLE OLMADIM.

O GÜNDEN İ-TİBAREN BU HADİSENİN TESİRİYLE MA-DAM AN YATA-ĞA DÜŞER. DOKTOR MOR-RIS ANIN HAS-TALIGINA DA-İR KRİSSİYE UZUN BİR MEKTUP YA-ZAR.

Yazıyorum. Anneni tedavi etmekte-ryn. iyileme onun bütün düşüncesi. Gilda. Bunda da-her şey değil. Pijama çalarken bayan hakiki ruhunu geçirdi-ği ve o zaman serçe mek-tup yazdığı oluyor. Bunun vakum her şey olduğunu tahmin edersin. Bunu mani olmak için her şeyler yap-mak lazım ediyor.

FRED YASTIĞIN ÜSTÜNDEKİ MEKTUBU GÖRÜR.

EVDEN HABER ALDIN DEĞİLMI? HER MEKTUP ALISINDA HEYECANLANIYOR VE KORKUYORSUN. RUHLIN ÜZERİNE UZAKTADA OLSA GİLDA TESİR EDİYOR.

KRİSSİ, KRİSSİCİĞİM NE OLDU?

HİÇ. HİÇ. FRED BAŞ-DÖNMESİ SA-DECE.

OH! HAYIR FRED. GİLDA BİR ŞEY YAPMADI. ONUN HİÇBİR KABAHAATI YOK. ZAYIF OLDUĞUN İ-ÇİN BAYILDIM. ÇÜNKÜ DOKTOR MORRIS ANNEMİN HASTA OLDU-ĞUNU YAZIYOR.

KRİSSİ BİR AZ KENDİNİ TO-PARLAR VE ÇOCUĞU KUCAĞINA ALIR.

GÜZEL VE SİHHATLİ DEĞİLMI?

MÜKEMMEL! AS-KİMİZİN SEM-BOLU

KRİSSİ KIZIMIZI UNUT-MA. SENİN HER HEYE-CANIN ONUN İÇİN TEH-LİKELİ OLUR. HER ŞE-YE BOŞ VERİP YALNIZ ONU DÜŞÜNMEN LA-ZIM.

SAYFAYI DEVİRİN

FRED GİTTİKTEN SONRA KRİSSİ AGLAR.

SEN BENİM BÜTÜN KALBİNİ, BÜTÜN SEVGİMİ ALDIN. ÖTEKİ YAVRUM GİLDA İSE TERK EDİLMİŞ BİR HALDE YAPAYALNİZ KALDI. BÜ VİCDAN AZABI BENİ RAHAT BIRAKMIYOR.

BİR KAÇ GÜN SONRA NEV-YORKLU İKİ İŞ ADAMI GİLDANIN YAŞADIĞI KÖYDEN GEÇERKEN NAZARI DIKKATLERİNİ ÇEKEN PİYANO SESİ DUYARLAR.

19/38

MÜKEMMEL!

BUNU YALNİZ BÜYÜK KONSERTİST BİR MAESTRO ÇALABİLİR.

BEN KİM OLDUĞUNU ANLADIM. BUNU ÇALAN HOROWİTZ DİR.

YANILIYORSUN. O DAHA SOĞUKTÜR. HALBLİKİ BUNDA WESSELOWSKİNİN KOKLUSU VAR.

HOROWİTZ OLDUĞUNA BİN DOLARA BAHSE GİRERİM.

KABUL GİRELİM EVE ÖYLE İSE.

BAHÇE KAPISI AÇIKTIR. OTURMA ODASININ KAPISIDA AÇIKTIR. İKİ ADAM İÇERİ GİRDİKLERİ ZAMAN HAYRETLERİ İÇİNDE KALIRLAR. PİYANOYU GENC BİR KIZ ÇALMAKTADIR.

BAHSİ HER İKİMİZDE KAYBETTİK.

HAYIR. AZİZİM KAZANDI. BU BİZİM İÇİN BÜYÜK BİR KEŞİF OLDU.

ANLIYORLIM. HAKKIN VAR MÜKEMMEL.

ARKASI VAR

Bu haber bomba gibi patladı... Bir hafta içinde on yedi çocuk kaybolmuş. Bütün araştırmalar bir sonuç vermemişti. Kaybolan çocuklardan hiçbirinin izini bulmak kabiliyetim yoktu. Sabahleyin, okula gitmek için evden çıkıyorlar, sonra bir daha dönmüyorlardı. Nereye gittikleri belli değildi. Birçok doktorların düşünceleri soruldu. Hemen herkes, öldürme merakına kapılmış bir deliden şüpheleniyordu. Bu deli kimdi? Neredeydi? Acaba deliliğini kimseye göstermeyecek kadar akıllı bir görünüşü mü vardı?

Bir gün Ahırkapi taraflarındaki kayalık sahilde bir çocuk ölüsü bulundu. Uzun boylu araştırmalar sonunda zavallının kan kaybetmekten öldüğü anlaşıldı. Vücudunun hiçbir yarası beresi yoktu. Yalnız dirsek içlerinde ve boynunda bir köpeğin ısırmasından hasıl olmuş gibi ufak yaracıklar vardı. Bu yaralar tam damarların üstüne rastlıyordu.

Ben o vakitler, Fransada sefalet kâtipliği yapıyordum. İzinle İstanbul'a geleli daha on beş gün bile olmamıştı. Küçük kardeşim Ali mektebe giden on dört yaşlarında bir çocuktur. Gelir gelmez, bizim evdekilerin heyecanı gözüme çarptı. Sordum ve bana bütün vakayı anlattılar. Zavallı Aliyi 7 gündür okula göndermiyorlar, çocuk derslerinden kalyordu. Ali, yaşının ufaklığına göre cin gibi, ateşli bir çocuktur. Büyük bir adam tavriyle ağır ağır konuşur, her sorulana bir cevap vermesini bilir, hasılı zekasına herkesi hayrette bırakırdı. Kardeşimin böyle masal gibi bir şey yüzünden okuldan kalmasını istemediğim için, çocuğu bir gün karşıma aldım:

— Ali... dedim. Evde kalmaktan canın sıkılmıyor mu?

— Evet ağabey... dedi. Ben okula gitmek istiyorum ama, annemle babam bırakmıyorlar. Ne yapayım?

Küçüküğün bu sözleri çok hoşuma gitmişti. Dedim ki:

— Bak Ali. Bu helbette hortlak filân değildir. Fakat bazan böyle hasta adamlar vardır. Meselâ bir zamanlar Almanyada, Fransada böyle kanlı katiller çıktı. Bunların kafalarında birer tahta eksik. Herifler yalnız öldürmek için öldürüyorlar... Sen tabancadan korkar mısın?

— Yok... Benim bir tane flober tabancam var, iyi kullanıyorum.

— Flober tabancası yetmez.

Ben Fransadan ufak bir tabanca getirdim. Bugün seninle deniz kenarına gider atış yaparız. Sana tabancanın nasıl kullanılacağını gösteririm... Ama delilik edip oynamama... Yalnız lüzumu olunca kullan...

O gün öğle üstü Aliyi yanıma aldım. Kumkapi kayalıklarında bizim ufak Fransız tabancasını denedik. Alinin çelik gibi kolları vardı. Tabancayı tutuşunu ve ateş edişini görünce hayretten hayrete düştüm. Dedi ya, ateş gibi bir çocuktur.

Bu iş de böyle bitikten, Ali tabancayı kullanmasını iyice öğrendikten sonra artık çocuğu mektebe göndermeye bir engel yok demekti. Anneme küçüküğün kendi elimle mektebe götürüp getireceğine söz verdikten sonra bir sabah, sokağın köşesinden çocuğu salıverdim.

Bu işte hortlak filân olduğuna elbette inanmıyordum. Bu bayağı bir katil olduğuna göre çocukları her

HORTLAK

Anlatan: Mustafa RONA

hangi bir surette aldatması ve beraberinde sürüklenmesi lâzım geliyordu. Ali de kolay kolay kandırılacak çocuklardan değildi. Onun için Alinin başına bir iş, ancak çocuğu zorla götürdükleri takdirde gelecekti. Yanına bir tabanca verdiğime göre onu zorla götürmeğe de pek öyle imkân kalmıyordu.

Fakat...

Okula yeniden başladığının üçüncü günü akşamı, Ali sözleştirmiş sokak köşesine gelmeyiverdi. Ödüm patladı.

İlk işim polise haber vermek oldu. Vaziyeti anlattım. Eve dönmeğe âdeta korkuyordum. Bu sırada Alinin sınıf arkadaşlarından birisi-

nif arkadaşı da meseleyi anlamış o da benimle beraber gelmişti. Polisler kendisini sorguya çektiler ve Alinin bu adamla Ahırkapiya doğru gittiğini, yollarda sora sora meydana çıkardık.

Eve gitmekten korkuyordum, annem Aliyi benimle beraber sanacak her halde pek okadar merak etmeyecekti. Onun için evin önünden geçmeden, başka yollardan polislerle beraber Ahırkapiya yollandık. Sahile gelince araştırmaya başladık.

Buralarda yer yer yangınlıklar, kırık çarık teneke evler ve nihayet sahile doğru da yarı yıkılmış, azametli surlar vardı. Alinin sınıf arkadaşını evine gönderdim. Ben de iki polisle beraber bütün civarı aramağa başladım. Vakıt hayli gecikmiş, gece yarısına yaklaşıyordu.

Polisler uzakları aradılar. Ben ise surların dibinde geziniyordum. Öyle yorulmuştum ki bir kayanın üstüne oturdum ve yalı başımı ellerimin arasına aldım.

Düşünceye dalmışım...

Ne diye sanki, çocuğu okula göndermişim?

Birdenbire kulak kabarttım.

Bulduğum yerin sağından doğru, yerin altından gelirmişçesine bir gürültü. Bir daha... Sanki büyük bir çekiçle bir yere vuruluyordu.

Bu, nereden geliyordu acaba?

Safi kulak kesilmişim... Arkasından bir insan haykırışı duyar gibiydim... Acaba bozulmuş sınırlarım, bana olmyan şeyler mi duyuruyordu...

Çocuk, üstüne gelen birisinden kaçınmak ister gibi elleriyle yüzünü örtmüştü.

ne rastladım. O da bizim mahallede oturuyordu. Hemen sordum:

— Ali okuldan çıkmadı mı?

— Beraber çıktık, dedi. Fakat siz bir adam göndermişsiniz, Sultanahmet meydanında Aliyi karşıladı. Beraber gittiler. Ben de ayrıldım. Babamın dükkânına uğradım.

— Ben adam falan göndermedim. Nasıl adamdı bu?..

— Uzunca boyluydu. Pek iyi hatırlıyıyorum ama zayıftı ve palatosunun yakasını kaldırmış, şapka-yı yüzüne çekmişti.

Şimdi işi anlıyordum. İşte artık çalın katilin avlarını nasıl kandırdığı meydana çıktı. Hemen koşup bu işi polise haber verdik. Alinin si-

Fakat hayır. Bu haykırış kulağıma bir daha çalındı...

O zaman yerimden fırladım.

İleriden bana doğru ilerleyen bir gölgenin adım seslerini işittim. Bu, etrafı arıyan iki polisten birisiydi. Yanıma yaklaştı. Fakat bir şey söylemesine meydan bırakmadan onu kolundan çektim. Duyduklarımı anlattım.

Bu, zeki bir memurdu. Hemen, sesin nereden geldiğini sordu. Ve birlikte yakındaki sur duvarlarını aramağa başladık. Arama bir, iki dakika sürdü. İkimiz de paslı bir demir kapının önünde durmuştuk,

dinledik. Ne bir ses, ne de gıt...

Kapının önünde koca bir kilit asılıydı. Polis:

— Burası kapalı... dedi.

Fakat ben istemeden ve hiçbir şey düşünmeden elimi kilide atmıştım. Hayret, kilit açıldı. O zaman ikimiz de şaşkın gözlerle birbirimize baktık.

Polis hemen tabancasını çekti düdüğünü ağzına alıp, arkadaşını çağıracaktı, fakat ben elini tuttum, yavaşça:

— Eğer hakikaten deli burada ise gelişimizden haberi olmasın. dedim. Belki buranın başka bir kapısı vardır ve herifi kaçırmız. Düşüksüz çağırsak iyi olur.

Buna da lüzum kalmadı. Zira diğer memur yanı başımızda peyda oluverdi.

O da tabancasını çekti. Kapıyı yavaşça aralayarak elektrik fenerlerimizin ışığını içeriye tuttuk. Burası rutubetli bir taş merdivene açılyordu.

Biz indikçe, altımızdan doğru hafif bir ses peydah oluyordu. Böylece otuz basamak kadar indik ve ansızın yeni bir kapının önünde durduk.

Birdenbire açtık.

Gördüğümüz şey, âdeta damarlarımızda kanımızı dondurdu. Rutubetli bir mahzene girmiştik. Ortada, yerde bir fener duruyor ve etrafa ışık veriyordu. Karşımızdaki köşede hemen kardeşim Ali olduğunu tanıdığım bir çocuk bir elni yüzüne kapatmış, öteki eliyle sanki üzerine gelmek isteyen birisini itmek istemiş gibi bir hareket yapıyordu. Hafif hafif ağlıyordu.

Duvarda sallanan iri bir gölge vardı. Bu gölge evvelâ bizi görmedi. Fakat hafif hafif homurdanmakta devam etti!

— Bana tabanca atarsın ha. Seni çiğ çiğ yiyeceğim... Kanını içeceğim senin... Hah... Hah... Hay...

Sonra birdenbire geriye döndü. Polislerden birisi:

— Davranma... diye bağırdı...

Biz koşar gibi mahzene dolmuştuk. İki polis herifin üstüne çullamak istediler. Lâkin o birden, bir geyik çevikliğiyle geriye sıçradı...

Burnunun dibinde duran tabancaları görüyor, hiç aldırış etmiyordu. Biz, gene:

— Davranma... diye bağırdık.

— Hah.. Hah... Hah!... diye guldü.

Fakat apansız gülüşü kesildi. Bütün hızıyla polislerin üzerine atıldı. Bu adamda müthiş bir kuvvet olmalıydı. Zaten «Deliller kuvvetlidir» demezler mi? Herif bir saniyede polislerin ikisini de yere yıkmıştı. Onlar şaşkın debelenirken, ben yaklaştım. Bütün kuvvetimle delinin kafasına bir yumruk indirdim. Bu, öyle bir vuruştur ki çalın gık bile diyemedi.

Yere serildi ve kaldı.

Mesele sonradan iyice aydınlandı. Bu adam, üç aydır bu mahzen-de yaşıyor, tek tük çıkarak bir çocuk avlayıp dönüyordu. İçine girdiğimiz mahzenin yanında başka bir mahzende birer iskelet haline gelmiş ve ölmelerine pek az kalmış, bir sürü çocuk bulduk. Zavallılar, lâf söylyecek halde bile değildiler. Herif bunların damarlarını dişleriyle keser ve kanlarını yalardı.

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Bir Adam Çaldı!

L oş bir kış günü. Nevyorktayız. Sulte'nin üçüncü sokaktaki yazıhanesine bir genç kız girdi. Büronun o zamana kadarı görmeğe alışık olmadığı bir ziyaretçi: Şık, zarif ve güzel bir kız... Başındaki şapka son moda ve üstüne kar birikmiş mantosundan güzel bir koku dağılıyor.

Binbaşı Hartigan, bu zarif ziyaretçiyi ancak yirmi üç, yirmi dört yaşlarında tahmin etti. O, ziyaretçinin yaşını hesaplarken, genç kız da babasının evindeymiş gibi salına salına ilerlemiş ve kendisini koltuklardan birine atarcasına bıraktıktan sonra damdan düşer gibi sormuştu:

— Robert Dallas nerede acaba? biliyor musunuz?

Kızla birlikte gelmiş olan yaşlı adam, bu şımarıklıktan üzülen bir şekilde sözleri karıştı:

— Patrisya! Kızım! Hani bana söz vermiştiniz ya... Sizi buraya bir şartla getirmedim miydi?

Fakat beriki, âdeta emretti:

— Sen hele dur bakalım Villi!

Sonra yeniden binbaşısı döndü ve aynı lâubalilikle sordu:

— Bu Robert Dallas sizin arkadaşınız mı? İngiliz mi?

Genç kızın şımarık şımarık konuşması üzerine avukat söze karıştı.

Şimdi nerelerde bulunuyor acaba?

Genç kız güzeldi ama okadar âmirane konuşuyordu ki Binbaşı Hartigan içerlemişti. Sinirli sinirli sordu:

— Diyelim ki ahabımdır... Güzel... Âlâ... Ama siz kendisinden ne istiyorsunuz bakalım?

Ziyaretçi, karşısındakini kızdırdığının farkında değilmiş gibi devam etti:

— Kardeşim ortadan yok oldu... Almanyaya gitmişti... Bir daha haber alamadık... Mademki bu Dallas ahabınız mı? Arasın kardeşimi de bulsun...

Hartigan lâhavle çeker gibi başını salladı.

Kızın yanındaki adam yeniden söze karıştı:

— Dur evlâdım...

Sonra binbaşısıya dönerek ilâve etti:

— Bayanın adı Patrisya Feyndir. Ben de Vilyam Hastingsim. Babası ölümlerini, kendisine vasi tayin etti. Bütün işlerine ben bakıyorum. Resmî avukatıyım.

Bu sözleri, Feyn adının dünyaca tanınmış bir isim olduğunu gayet tabii addeder davranarak söylemişti. Hakkı da vardı. Zaten, Binbaşı

Hartigan da bu adı duyunca, genç kıza gözlerini iki misli açarak baktı ve kendi kendine düşündü: «Günlerdir gazetelerde resmini gördüğümüz genç kız bu demek ki?»

Hastings biraz durdu. Sonra devam etti:

— Beni size Binbaşı Okevud yolladı. Amerikada Robert Dallasla yalnız sizin mektuplaştığınızı söyledim.

Binbaşı:

— Hangi Okevud bu! dedi. İngiliz Gizli İstihbarat bürosundaki Okevud mu? Demek mesele, bu tarzda bir şey?

Patrisyanın vasisi, nihayet derdini anlatacak birini bulmuş bir adam haliyle ellerini havaya kaldırarak anlatmaya koyuldu:

— Bayan Patrisyanın biraderi, kısa bir zaman için Amerikan hariciyesine girmişti. Bundan bir zaman evvel, son derece mahrem bir vazife ile Almanyaya gönderildi. Şimdi, bir aydan beri ortadan kaybolmuş.

Genç kız atılarak, yaşlı vasisinin sözünü kesti:

— Dediklerine göre kardeşim ihanet etmiş... Beni inandırmak istiyorlar. Halbuki inanmama imkân yok. Dallas denilen adam, galiba Fastaki Rif savaşında sizin hayatınızı kurtarmış, öyle mi? Siz o zaman İspanyol gönüllüleriyle yan yana çarpışmışsınız?...

Binbaşı Hartigan tasdik etti:

— Evet... Doğrudur. Dallas Fransız ordusunda, beni otomobile alı, Kazablanka'ya kadar gizlice götürdü. Oradan da Bordoya giden bir vapura bindirdi. O olmasaydı, beni muhakkak yakalar, kurşuna dizerlerdi.

Hastings, genç kıza lâkırdı fırsatı bırakmadan:

Binbaşı Okevudun dediğine göre Dallas, Patrisyanın biraderini bulabilecek tek adammış. Sebebi de şu: Bizim, bu esrarengiz kaybolma hâdisesinin, başının altından çıktığını sandığımız biri var ve Dallas bu adamı tanıyor. Bizce Ceymis Feyn Almanyaya gizli istihbarat bürosunun eski memurlarından biri olan Grundun hazırladığı bir tuzağa düştü. Grund dedikleri adam, eskiden Almanyaya imparatorunun hususi casus teşkilâtının şefi imiş. Şimdi gayet geniş ve dünyaya dal budak sarmış bir casus şebekesinin başında bulunuyormuş. Bir ayağı aksarmış ve topallıya topallıya yürümüş. Onun için kendisine (Ak-sak Bacak) adını takmışlar. İşittiğimize göre Bay Dallas bu adamı çok iyi tanımış ve son senelerde birbirleriyle bir hayli uğraşmışlarmış.

Hartigan, evet makamında başını salladı, lâkin cevap vermedi. Karşısında duran avukata gözlerini dikmiş, onu süzüyordu. Nihayet:

— Peki, dedi, Dallas bu işle uğraşırsa kazancı ne olacak?

Bu sorunun cevabını Mis Feyn verdi:

— Kim kardeşimi bulursa, ona yüz bin dolar vermeğe hazırım. Bundan başka, bütün masraflarını ödemeği de kabul ediyorum.

Binbaşı hayretinden yerinden sıçradı:

— Yüz bin dolar ha? Müthiş bir para bu...

Hastings hafifçe öksürdü ve alçak sesle:

— Mis Patrisyanın yeryüzünde biraderinden başka kimsesi yok... dedi. Eğer arkadaşınız bu işi üzerine alacak olursa, kendisini biraz daha iyi tanımamız icap edecek. Meselâ duyduğuma göre, kendisinin asıl adı, Dallas değilmiş...

Hartigan bu sözleri soğuk bir tavırla karşılardı:

— Eğer o, bu işi üzerine alacak olursa, kendisine tam bir itimat göstermeniz ve onu hareketlerinde serbest bırakmanız doğru olur. Zaten ondan daha iyi birini bulamazsınız. Bu işin hakkından gelecek tek adam, Robert Dallas'dır. Fakat o da geçmişleriyle kimsenin alâkadar olmasını istemez.

— Siz mazisi hakkında bir şey biliyor musunuz?

Binbaşı «Evet!» makamında başını öüne eğdi.

Bu sırada, genç kız da atıldı:

— Asıl adını biliyor musunuz?

Hartigan, ona da aynı cevabı verdi, sonra:

— Sözlerime inanın, dedi. Dallas size, tam bir sadakatle hizmet edeceğinden emin olabilirsiniz. Çünkü Grund onun can düşmanıdır. Grundu ele geçirmek için her şey yapmağa hazırdır ve lâzım gelirse onun peşinden dünyanın öbür ucuna kadar gitmekten de çekinmez.

Patrisya, yine heyecanla söze karıştı:

— Öyleyse kendisini hemen bulun da bize gönderin. Ne zaman yollayacaksınız bizim eve?

Binbaşı sakın bir tavırla:

— Ondan son defa Kanadadan mektup almıştım, dedi. Orada bir şirketin ajanlığını yapıyordu ama bundan altı ay kadar evvel, Şimdi nerededir bilmem! Belki onu bulmak için daha uzaklara, hattâ Londra'ya telefon etmek zorunda kalırım.

— Olsun! Siz telefon edin. Parasını ben veririm.

Hartigan ayağa kalktı. Kendisine mahsus salıngan haliyle telefona doğru yürüdü.

Bire Karşı Dört

Patrisyanın odasındaki hava ılık, Mahirane gizlenmiş olan elektrik lambalarından odaya gündüz ışığı gibi bir aydınlık dağılıyordu. (Arkası 14 üncü sayfada)

DALAVERE

Yazan: A. B. Cangil

İnca hiç durmadan Blek'e git. İnşallah ceketi kimseye satmamıştır. Derhal ceketi veya cebindeki bin doları al. Gözlerinden öperim.»

Danni, içinden söylendi: «Bin dolar! Vay canına! Bin dolar sermaye demek, milyoner oldum demek tir be!..»

Ve ondan sonra Danni'yi koydunsa bul!

Danni Blek'in dükkânına girdiği vakit dükkânın içerisi müşteri doluydu. İhtiyar Blek, ardı ardına sökün eden müşterilere hizmet etmekten kan ter içinde kalmış, âdeti olmadığı halde, on beş yaşındaki oğlunu bile yardıma çağırıyordu. Bir, iki müşterinin işini gördükten sonra Danni'ye dönüp sordu:

— Beyefendi ne emrediyorlar?

Danni, mümkün mertebe adamı şüphelendirmemeğe gayret ederek isteksiz görünmeğe çalıştı:

— Söyle flanel bir esvap istiyordum da...

— Flanel mi dediniz efendim? Şüphesiz en âlâsı bizdedir... Zaten dükkânımız, yalnız zengin zevatin az kullanılmış esvaplarını sattığı için en mutena kumaşları bizde bulacaksınız.

Ve oğluna dönerek:

— Con, dedi, git bir tane flanel vardır... Onu baya getir!.. Hani Rockefellerden satın aldığımız partideki esvap canım!

Danni caymış göründü:

— Yok yok!.. Flanel istemez... Önümüz kıs.. Lâcivert bir şey olsa, şöyle şık bir dokuma... Daha iyi olur...

— Lâcivert mi dediniz?.. Harikulâde bir lâcivertimiz var.

Ve Blek ellerini uğuşturarak oğluna tekrar seslendi:

— Con flaneli bırak!.. Şu, milyoner Guld'dan aldığımız esvap partisinde pek şık bir lâcivert vardı... Onu getir oğlum!

İhtiyar, bu sözleri söyledikten sonra hemen diğer müşterilerine döndü. Bu sırada Blek'in oğlu da dükkânın arka tarafına seğırtmiş lâcivert bir kruzaze ceket getirmişti. Ceketi Danni'nin sırtına giydirdiler. Oğlan:

— Sanki sizin için dikilmiş bayım!.. diye methetti. Ne yakıştı ama?..

Danni, ceketi giyerken sol eliyle göğsünü yoklamış, iç cebinde sert bir şey bulunduğunu hissedince acele sormuştu:

— Kaça bu ceket?

— Yalnız ceket yedi buçuk dolardır bayım!

Danni gık bile demeden yedi buçuk doları saydı ve dükkândan dışarıya fırladı. Hava kararıyordu. Hemen yakındaki parka koştu. Ceketin iç cebinden bir zarf çıkarıp açtı: Bir sürü yüzlük banknot!.. Saydı: Tam on bir bin üç yüz dolar.

Kendi kendine: «Yaşa be Danni! dedi. Artık zengin oldun gitti!..»

O akşam ihtiyar Blek, dükkânını kaparken tezgâhtar, memnun bir tebesümle kendisine:

— Bugün yine mükemmel bir iş yaptık patron! dedi. Tam 487 kat elbise satmışız. Elimizde ne kadar eski esvap varsa bu gidişle hepsini defedeceğiz!

Blek sevindi:

— Mükemmel!.. O mektuplardan daha yazdırdın mı?

— Tabii Mister Blek!.. Beş yüz

Danni, Manhattan köprüsünden aşağıya tükürdükten sonra ayaklarını sürüye sürüye yürüdü. Bu sırada yanından geçen biri, yere bir izmarit atmıştı. Danni, hemen seğırtip izmariti sönmekten kurtardıktan sonra dudaklarını yakıncıya kadar içti ve nihayet acıya acıya nehre fırlatmaya mecbur kaldı.

Kara kara düşünüyordu. Cebinde tam sekiz buçuk doları vardı. Ne kadar dayanır? Her halde uzun dayanmazdı. Ondan sonra ne olacak?.. İyi olmyacağını biliyordu ama, ne kadar kötü olabileceği hakkında bir fikri yoktu. Kendi kendine: «Başkalari en lezzetli Havana purularını içerken, ben izmarit içmeğe mecbur kalayım... Bu reva mıdır?» dedi. Sanki zenginler hayatlarını nasıl kazanmışlardı?.. Her halde o koca koca milyonerlerin maceraları da pek okadar özenilecek, temiz şeyler değildi ya...

Meselâ meşhur milyoner Vanderbilt ne diyordu?.. «Her şeye hazır olmalı!» diyordu. İşte Danni hazır!.. Hani ya fırsat?..

Pabuçları delik desikti ve yağmurdan ayakları sırlı sıkılam olmuştu. Biraz ısınmak için münasip bir yer düşündüğü sırada aklına, karşıdaki büyük postahane geldi. Bacaklarının bütün hızıyla binaya doğru olup geniş hole girince biraz kendine gelebildi. İçerisi pek kalabalıktı. Mektup alanlar, mektup verenler, para yatıranlar... Bir sürü insan!.. Hele o para yatıran mesut kimse-ler...

Danni bir sıraya oturup biraz dinlendi. Üşümesi geçince etrafına bakınmaya başladı. Tam bu anda, oturduğu sıranın üstünde ve hemen yanbaşında birinin unuttuğu bir mektup gözüne ilişti. Bu mektup makine ile yazılmış ve sırada unutulmuştu. Danni'nin gözü şöyle biraz mektuba kaydı... Kayınca, gözleri de büyümedi değil... Bir daha okudu. Ondan sonra sol elini ilerletip mektubu avuçlarının içine aldı ve hemen cebine indirdi.

Artık Danni'yi tutabilirsen tut!.. Postahaneden fırlamasıyla kapağı tehaca bir yere atması bir oldu. Mektubu cebinden çıkarıp ezberliyecekmişcesine okumaya başladı:

«Azizim;

Dün, seyahate çıkmadan önce eski esvaplarımı satmaya karar verdim. Bu kararı sıratle tatbik ettikten sonra yola koyuldum ve şimdi Sanfransisko'da bulunuyorum. Fakat tam Sanfransisko'ya vardığım akşam, birdenbire müthiş bir şey aklıma gelmez mi?.. Müthiş diyorum, zira Pineapple Street numara 2'deki eskici Blek'e sattığım esvaplardan lâcivert kruzaze bir tanesi vardı, ki onun ceketimin iç cebinde bin dolar unuttum. İyi hatırlıyorum. O lâcivert elbiseyi giydiğim günün akşamı Savoy otelinde Mister Börbric'e rastlamıştım ve bana borçlu olduğum bin doları vermişti. Sonradan bu parayı cebimden çıkarmayı unuttum. Şimdi sen bu mektubu a-

SİNEMA

Robert Taylor

Hayatı

Bayazperdenin en yakışıklı erkeği diye tanınan Robert Taylorun asıl adı Spangler Arlington Burugh'dur. Babası doktordur. Kendisi de Nebraska'da doğmuştur. Lise tahsiline orada başlayıp California'da bitirdi. Taylor, çalışkan bir talebe olduğu kadar müziğe de kabiliyetliydi. Mektep temsillerinde çok muvaffak oluyordu. Nitekim M. G. M. şirketinin artist arayıcıları da kendisini böyle bir mektep müsamesesinde görüp angaje ettiler. bundan sonra Taylor hem kendi tahsiline devam etti, hem de stüdyo taraftan artist olarak yerleştirildi.

Filmleri

Robert Taylor, iki ufak tecrübe filminden sonra bir çok filmlerde rol aldı. Kendisine gitgide daha mühim roller veriliyordu. Meselâ Garbo ile Camille filminde de oynamıştı. Sonra Eleanor Povell ile 1938 Broadway Melody filmini çevirdi. Müteakiben A Yank At Oxford filminde oynadı. Bundan sonra da meşhur "Üç Arkadaş" filmini çevirdi. Artık şöhreti olduğu kadar sanat kabiliyeti de artmıştı. Bir çok film çevirdi. Son filmi The High Wall yüksek duvar adını taşımaktadır ve bu filmde kendisini katil sanan bir ruh hastası rolündedir.

Aşkları

Gençliğinde epeyi aşk maceraları geçirmekle beraber Robert Taylor Barbara Stanwyck'le tanışmaya kadar hakiki aşkın ne olduğunu bilmezdi. Barbara'ya, kendinden büyük olmasına rağmen deli gibi vuruldu. Dokuz senelik mes'ut bir evlilik hayatından sonra karı koca birbirlerini hâlâ baştaki gibi seviyorlar.

Hususiyetleri

Robert Taylor kahverengi saçlı, mavi gözlü, narin ve son derece yakışıklı bir erkektir. Musiki, tenis ve tayyarecilik en başlıca meraklarıdır. Sade lise tahsili yapmış olmasına rağmen seneler boyunca kültürünü ilerletmiş ve olgun bir erkek olmuştur.

tane daha yazdırdım!

— Âlâ!.. Yarın oğlum yine postahane postahane dolaşıp oraya buraya birer mektup bıraksın!.. Bazılarını da telefon hücreslerinde kaybetsin!.. Yani şu bin dolardan bahsedene mektuplar dalaveresi cidden parlak fikirmiş...

İhtiyar Blek bu sırada harıl harıl etrafı aranmaya başlamış, biraz sonra da artık dayanamayıp seslen-

mişti:

— Con... Benim ceket nerede?

— Hangi ceket baba?

— Hangi ceketi var mı? İskemlenin sırtına astığım lâcivert ceketi söylüyordum. Cebinde tam on bir bin üç yüz dolar vardı...

Con, bu sözleri duyunca yemyeşil kesilmişti:

— Ne diyorsun baba?.. Ben o ceketi satmış bel!

Kvantung'un Batışı

Nakleden:
İ. Şerif

tung gemisi, Avustralyadan Çine dönüyor olmalıydı. Hemen yola koyuldum, kendisine ancak üç saatte erişebilirdim. Ama ne yaparsın? Tehlikede idi ve kendisine en yakın tekne de bendim.

O telsizi aldığımızdan beri yarım

Verdiği cevapta otuz üç kadar yolcu kurtarabildiğini bildirdi. Kvantung'un bütün subayları son dakikaya kadar gemide kalmışlar ve tekne batarken hasıl olan anaforlarda kaybolup gitmişlerdi.

Filikalardan birini denize indirdik ve dosdoğru Şutung'a yolladık. Uzaktan, gemideki yaralı Çinlilerin ihtimamla kayığa indirilişlerini sey-

rik olması yüzünden filikadaki yaralıları, tekneye almak hayli zor oldu. Zavalıların pek acı çektikleri belli oluyordu. Kazandaki kızgın buharla yanmış olan bacakları ve kolları kalın sargılara sarılıydı. Filikadan, güverteye en son olarak kadını aldık. Onun da kolu sargılar içindeydi. Bütün yaralıların sargıları kurumdan ve kirden kapkara kesilmişti. Kadını, dosdoğru benim kamaraya getirdiler. Gemide doktor filân olmadığı için bütün gemi subayları, yaralılarla meşgul olmaya başladık. Bu sırada Şutung da bizden ayrılıp tekrar eski yoluna devam etti.

Gemimize aldığımız kazazede sayısı, hepsi hepsi otuz iki kişiydi. Yaralıların rahatça yerleşmelerine bir müddet nezaret ettikten sonra kumanda köprüsüne yöneldim. Tam kaptan kamarasına ulaşmıştım, ki birdenbire, az evvel tekneye aldığımız Çinli kadını karşımda görmiyeyim mi?

İki elinde, iki tabanca tutuyordu.

Hemen aynı anda, alt güverte- de silâhlar da patlamaya başlamıştı.

Karşımdakinin Kiçun olduğunu derhal anlamıştım. Zalim, fakat güzel Çinli korsan bana:

— Kaptan, şimdi artık geminiz, benim gösterdiğim istikamette yola devam edecek! dedi.

Kaptan köprüsünden eğilip aşağıya baktığım zaman, geminin burnunda, kollarındaki sahte sargıları atmış olan ve bütün korsanların toplanmış olduklarını gördüm. Meğerse hilekâr heriflerin kol ve bacaklarındaki kalın sargılarda tabancaları sarılıymış...

O esnada telsiz dairemiz de korsanlar tarafından işgal edildi.

İyice aldatılmış, gafil avlanmıştık. Bukadar sene her türlü ihtiyata riayet eden, benim gibi bir insanın böyle umulmadık bir şekilde hileye kurban gitmesi, garip bir tarih eseri değil de neydi?

(Arkası 14 üncü sayfada)

Filikadaki yaralıları bin zorlukla tekneye aldık

Gazeteler yazdı. Geçenlerde Çinin en namlı korsanlarından Kiçun, Kantonda idam edilmiş. Kiçun, genç, gayet güzel bir kadındı ve Çin denizlerinde astığı astık, kestiği kestik, müthiş bir hayduttu. Gazetede bu havadisi okuduğum vakit, bizim ahabap Censen'in vaktiyle bu korsan tarafından nasıl soyulmuş olduğunu hatırladım. Censen, o sıralarda Çin denizlerinde seyreden Kiang-Yung gemisinde süvarilik ediyordu. Başından geçen macerayı yine onun ağzından size atlamayı tercih ederim:

— Ben Kiçunun ve sevgilisi korsan Vu'nun Çin denizlerinin baş belası kesildikleri sıralarda bile gemimde kendimi tam bir emniyet içinde hissediyordum. Hızlı ve iri bir tekne olan Kiang-Yung, öyle kolay kolay Çin korsan mavunalarının hücumlarına hedef olamazdı. Zaten masum birer yolcu kılığında gemilere giren Çin fakirlerini taşımayı da külliyyen reddetmişim. Zira herifler, sonradan gemide palaları çekip tekneyi soyuyorlardı. Hâsılı kendimce her türlü ihtiyat tedbirini almıştım.

Bir gün bizim tekneye 300 posta torbası ve bir miktar da gümüş çu- buğu yüklediler. Birinci mevkiimizde 60 yolcu, ikincide de 48 yolcu vardı. Akşam demir alıp Şanghai'dan yola çıkarak güneye yöneldik.

Ertesi sabah deniz ortasında bir telsiz aldık. Bu telsiz Kvantung adlı yolcu gemisinden geliyordu. Telsizde: «Dümenimiz kırıldı. İşkeleden su alıyoruz. 27 kuzey ve 122 doğu derecelerindeyiz. Makine dairesine su giriyor, kazanın patlamasından korkuyoruz.» deniyordu ve altında da Petersen imzası vardı. Kaptan Petersen'i tanırdım. Vaktiyle ben de «China Navigation» şirketinde, onun maiyetinde çalışmıştım. Kvan-

saat henüz geçmişti, ki geminin telsizcisi, ikinci bir telgraf getirdi. «Kazan patladı, Gemi yanıyor.» Artık Petersin müthiş bir tehlike içinde bulunduğu muhakkaktı. Hızımı arttırmak için ocakları ağızına kadar kömür doldurttum.

Kvantung'dan son haberi, öğle üstü saat birde aldık. Bu telsizde de: «Bütün gemilere Kvantung'dan S.O.S. batıyoruz. Şutung gemisi, beş mil doğumuzdadır. Kiang-Yung gemisi de bütün hızıyla bize doğru geliyor. Fakat henüz görünmedi. S. O. S. S.O.S.!»

Bütün dikkatimizle denizi gözlüyor, lâkin bir şey göremiyorduk. Fakat bizden başka bir geminin Petersen'e daha yakın oluşu beni biraz teselli etmişti. Ve lâkin Şutung, 300 tonluk ufak bir tekneydi ve Kvantung'un bütün yolcularını ve tayfalarını kurtarıp almasına imkân yoktu.

Hızla yolumuza devam edip durulıberi iki saat geçmişti, ki nihayet ufukta Şutung gemisini gördük. Bu, dediğim gibi ufak bir tekneydi ve daha ziyade kıyı işlerinde çalıştırılabilir. Ve lâkin şimdi, geminin bacasında «Upper Yangtsee Service» şirketinin alâmeti farikası görülmüyordu, ki ben buna hayli şaşmıştım.

Şutung'un kaptanı Çinliydi. Gemiler birbirine yaklaşıncaya ağızına götürdüğü bir hoparlörle bize bağırdığına göre, Kvantung'dan pek az bir insan kurtulabilmişti. Yolcu ve tayfaların çoğu, kazan patladığı sırada fena halde haşlanarak ölmüşler, diyordu. Kendisine işaret verdim. Hemen denize bir filika indirip gemisindeki kazazedeleri kendi tekneye alacağını bildirdim. Bunun ardından da:

— Kaç yolcu kurtuldu? diye sordum.

rettik. Sonra da sekiz, on tane yarasız beresiz adam daha filikaya doldu.

Yarım saat sonra bizim tekne- de iş başladı. Denizin gayet kaba-

KESKİN ZEKA

Ayşe hanıma İzmir'den bir küp pekmez yollamışlar. İçinde sekiz kilo pekmez varmış. fakat bu pekmez tamami Ayşe hanımın değil. Gönderen kimse, mektubunda pekmezin dört kilosunu da Ethem beye yollamasını tenbih etmiş. Demek oluyor ki Ayşe hanım pekmezi yarı yarıya bölecek.. Bölecek ama elinde bir beş kiloluk, bir de üç kiloluk küp var..Ayşe hanım şimdi sekiz kiloluk, beş kiloluk ve üç kiloluk küplerin başında düşünceye daldı. Ne etsin, nasıl yapsın da şu pekmezi tam dörder kiloluk iki yarıya ölçsün?. Keskin zekâlılar arasında bu işi halledecek var mı??

Geçenki keskin zekâ bulmacasında adam şöyle demişti: «Benim her oğlunun, kendi kardeşleri kadar çocuğu var. Çocuklarını ve torunlarıyla ben bir araya gelince tam 50 kişi ediyoruz!» demek ki oğulları ve torunları yekûnundan kendisini çıkarırsak geriye 49 kalıyor. Mademki kardeş sayısı her kardeşin evlâtları sayısı birbirine müsavidir o halde 49, birbirine eşit iki sayının çarpılmasından hasıl olma demektir. Bu takdirde adamın 7 oğlu ve her oğlun da 7 şer çocuğu olması lâzımgelir.

Yarın GAZETECİ

SİLÂHLARI
HAYDUT
PARDO'DAN
KURTARMAK
İÇİN TREN
İLE KAÇ-
DILAR.
FAKAT..

19

ANLAŞILDI. KÖP-
RÜYÜ UĞURMAK
İÇİN TERTİBAT
ALINORLAR

NE YAPALIM?

KÖPRÜYÜ UĞUR
MADAN GEÇ-
MEMİZ LAZIM

ÖLÜMÜ GÖ-
ZE ALIP
HIZLA SÜR-
MELİYİZ..
HA HERRU
YA MERRU.

YA KAZAN
PATLARSA..

MANOMETRE
SON HADDİNİ GÖS-
TERİYOR.

TREN BAŞDÖN-
DÜREN BİR HIZLA ATILDI.

NEREDEYSE
UĞACAĞIZ..

ALNİMİZDA YAZILIYSA
O DA OLUR..

TREN GEÇTİ
KÖPRÜ KORKUNÇ BİR PATLAMAYLA HAVAYA UÇTU.

VAY CANINA.. AMA CESUR VE KURNAZ
ŞEYLER.. BANA KARŞI GELDİLER
VE KAZANDILAR

ÇOK HIZLI
GİDİYORUZ.

PUNTA ARENAS'A BİR
VARABİLSEK.. KÖPRÜYÜ
İYİ GEÇTİK..

ALLO ALLO.. BİR TREN
ÇALDILAR. ONLARI MUHAK-
KAK YAKALAMALIYIZ

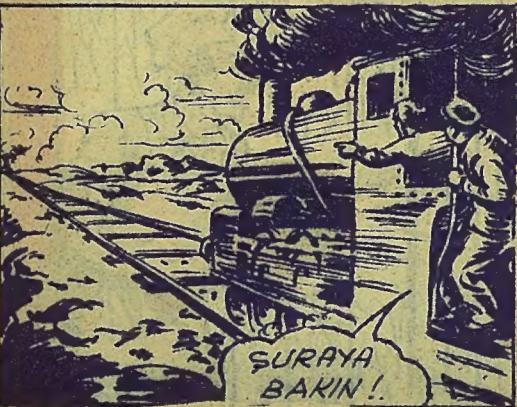
BÜTÜN İSTASYON-
LARA TEHLİKE İŞARETİ
VERİLDİ.

TREN HER
RASTLADI.
Gİ İSTASYO-
NU ATEŞE
VEREREK
İLERLİYOR
DU.

GELİYOR.. İÇİNDEKİLERE İYİ
NİŞAN ALIN.. HAZİR OLUN..

PUNTA ARENASTAN EWEL
DURALIM. HERHALDE BİZİ
BEKLİYORLARDIR.

ŞURAYA
BAKIN!

BİZE KARŞI BİR LOKOMO-
TİF
YOLLAMIŞLAR.

ARKASI VAR
ÇARPIŞMANIN ÖNÜNE GEÇEBİLECEKLER

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

ÇOK ŞİŞME.. BUGÜN ŞEHİTLERİ ANMA GÜNÜ DE ONUN İÇİN BAY. RAKLARLA DONATILMIŞ.

REİS AĞIKGÖZ NEREDE?

ANNESİNİN YANINA GİTTİ.

ANNE!

YARAMAZLIK ET. MEDİN YA?

SENİ O KADAR ARADIM Kİ?

NE OLUYOR? BAY. RAM MI VAR?

ABLAM, MEHTAP, BU DA NANNİ..

HA! DEMEK ABLAN.. TEVEKKELİ DEĞİL.. BEN DE ŞAŞIRMISTIM..

BRIK SANA DİYETROYU TA-NITAYIM. ONUN ÇİFLİĞİNDE MİSAFİR KALACAGIZ.

HOŞ GEL DİNİZ BAYIM..

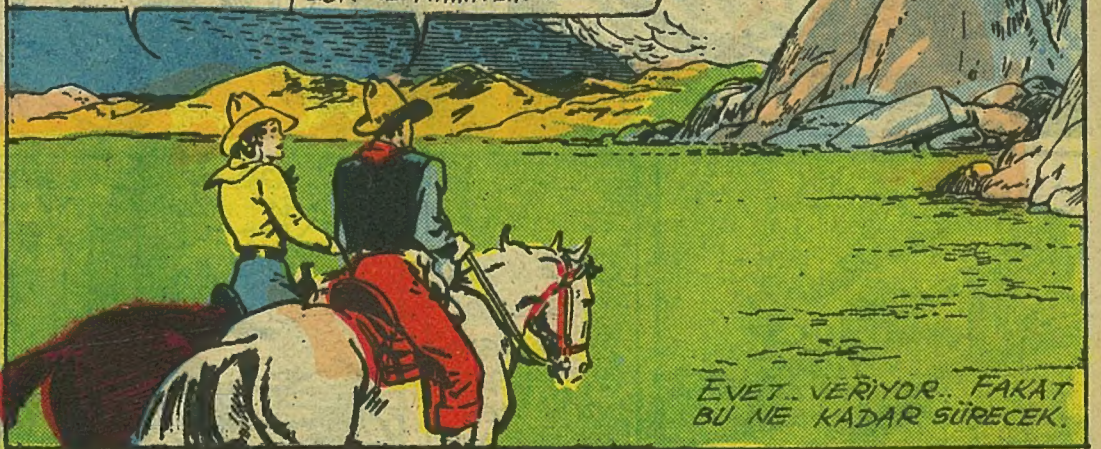
HAYDİ TOPLANIN.. HERKES İÇİN AT VAR... GİDİYORUZ.

ÂLÂ..

MANZARA ÇOK MUHTEŞEM..

EYET.. HEM İNSANA HUZUR VE RAHATLIK VERİYOR

EYET.. VERİYOR.. FAKAT BU NE KADAR SÜRECEK.

BRIK, HAYAT DEDİĞİN BUNA DERLER DEĞİL Mİ? EN UFAK BİR GÜRÜLTÜ, ÇIT YOK..

EYET AMA SE-NİN GEVEZELİ-GİN KAFİ MİKTAR DA KAFİ Şİ-ŞİRDİ.

BANA BAK.. NEDİR BU ÇALINAN?!

SABAHLEYİN KORKUNC BİR GÜRÜLTÜYLE UYANDILAR.

KAHVALTİYA BUYURUN!...

ARKASI VAR..

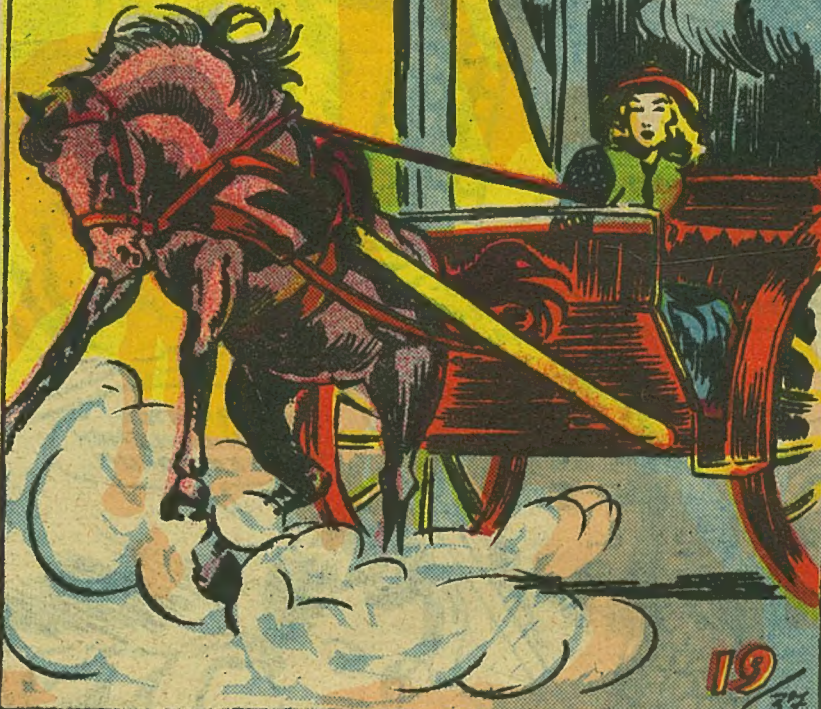
YILAN

KADIN

VALLİ ARABA İLE ÇIKMAK ÜZEREDİR. FAKAT AT SAHA KALKIYOR, DİRENİYOR VE KİŞNİYOR.

GİTMEK İSTEMİYORMUSUN BOBİ? FIRTINA-DANMI KORKUYORSUN? AMA BİRAZ SÜRAT-Lİ GİDERSEK ATLATIRIZ! HAYDI CESARET BOBİ. VAKİT KAYBETMİYELİM.

19/37

GELDİĞİM GECEDE BÖYLE BİR HA-VA VARDI. O HAVA BANA BURADA TALİHGİZLİK VE GÖZYAŞI İLE KAR-SILASACAĞIMI HABER VERİYORDU. DERE YİNE O AKSAMKI GİBİ TAS-KİN BİR HALDE. YENİDEN KÖP-RÜ YIKILACAK... ALLANIN SAN-Kİ ETRAFIMDA HER ŞEY Yİ-KİLİYOR! BEN ASKINIZIN EBE-Dİ OLACAGINI ZANNEYİYORDUM. HALBUKİ DAHA ŞİMDİDEN PAR-CALANDI.

BİR KAC SAAT SONRA MÜTHİS BİR FIRTINA KÖ-PAR. TITANYA Ö-PAR. DİNDİRİLMİŞ DİNDİRİLMİŞ DİYARAK YIKILAN AĞAÇLARA BAK-MAKTADIR. BÜ-LUTLAR SİYAH VE ALCAKTIR. DERENİN SAKIR-TISI İSİTİLMİŞ TEDİR.

O BU MESUM SEYLERİ DÜŞÜNÜR-KEN BİRİSİ KAPIYI VURUR.

MADENKİ GİDODAN NEFRET ET-TİĞİMİ HİSSEDİYORDUM. DEMEK Kİ BENİNKİ ASK DEĞİL, BİR KAPRİS-MİS. FAKAT ONUNKİDE HAKİKİ ASK DEĞİLMİŞ. BENDEN AYRI-LAR İÇİN YERSİZ BİR SÜPHE İ-CAT ETTİ... ACABA KAPIYA VURAN KİM?

MARSELLA GİRER

BUKADAR KORKACAK NE VAR?

RÜZGAR ZANNET-TİM. FIRTINA ASA-BİMİ HARAP ETTİ...

BÖYLE DANI ALTINDA Bİ-ZİM KORKMA-MANIZ LAZIM. BU HAVADA DA SARIDA OLANLAR KORKBUN. HER-HALDE KOCANIN GİTTİĞİNİ BİLİYOR-SLINDUR. BU SA-BAH OTOMOBİLE GİTTİ.

YA DEMEK GİTTİ! BANA BASKA BİR SEY SORMADAN GİTTİ HA!

SAYFAYI DÖNÜŞTÜRÜZ

ALLAHASKINA, SEN BÜTÜN BU OLUP BİTENLERİN SEVGİLİ KARDEŞİN VALLİNİN ESERİ OLDUĞUNU ANLAMIYORMUSUN? O SİZİ AYIRMAK İÇİN ELİNDEN GELEN HER SEYİ YAPIYOR.

YALAN! O SAFİYETLE GİDOYA ASIK DAHİ OLSA FENALIK YAPAMAZ. O BİR MELEKTİR.

19/38

MADENKİ BİR MELEKTİR BANA HEMEN KOCANIN PEŞİNDEN ARABA İLE GİTMESENİ NE İLE İSPAT EDEBİLİRSİN? SEN HADİSELERE EHEMMİYET VERMEK İSTEMİYORSUN. BAZEN MELEKLERİN SEYTANLAR DANI DAHA TEHLİKELİ OLDUĞUNU BİLMİYORMUSUN?

TİTANYA ÜMİTSİZLİK İÇİNDE YÜZÜNÜ ELLERİYLE KAPAR.

MARSELLANIN SEYTANI TAHRİKLERİ İLE TİTANYA ODASINDAN BİR DELİ GİBİ DIŞARI FIRLAR. HER TARAFI ARAR. HATTA İKİ KARDEŞİN YATAK ODALARINI BİLE ARAR MARSELLA BU SIRADA ONA MÜSTEHZİ NAZARLARLA BAKMAKTADIR.

HİÇ BİR SEY GÖTÜRMEYİŞ!

OH! GİDO ONA HER İSTEDİĞİNİ ALACAK KADAR ZENGİNDİR. BELKİDE ZEVAHİRİ KURMAK İÇİN GERİ DÖNERLER. YANLIZ BU ARADA İSTİKBAL İÇİN ANLAŞABİLİRLER.

İMKÂNSIZ! İMKÂNSIZ! KARDEŞİNİN YÜZÜNDEN KOCANLA AYRILMANIZA VE SAADETİNİN BOZULMASINA İMKÂN YOK.

İSİNTÜ-HAFİ KOCANIN KAPANA GİRMİŞ OLMASI DİR. KOCAN ONU SEVİYOR. HATTA KAHVEYE ZEHİRDE ATAR.

YETER! YETER! SENİ DİNLENEK İSTEMİYORUM..

TİTANYA BİR GİLLİK ATARAK ODASINA KAÇAR.

BU SIRADA VALLİ İSTASYONA GİDEN YOL ÜZERİNDEDİR. FİRTINA OKADAR KUVVETLİDİR Kİ VALLİ HİÇ BİR SEY GÖREMİYOR. SİDDETLİ BİR DOLU YAĞMAKTADIR. AT DA HAVADAN ÜRKMÜŞTÜR.

TABİAT BENİNLE MÜCADELE EDİYOR. İMKÂNI YOK İSTASYONA VARAMAYACAĞIM.

KENDİSİNİ YATAĞIN ÜSTÜNE ATAR.

KOCAM BENDEN KURTULMAK İÇİN BENİ ÖLDÜREBİLİR. ONA ZATEN BİRDİRİMİZİ SERBEST BIRAKMANIZI SÖYLEDİM. BU EVE GİRDİĞİMDEN BERİ ETRAFINDA OLUMUN KANAT GİPTİĞİNİ HİSSEDİYORDUM. OH! HERSEYDEN KORKUYORDUM. SANKİ PUSLUDA BİRİSİ BENİ ÖLDÜRMEK İÇİN BEKLİYOR.

ARKASI VALLİ

Bir Daha mı?

Yazan: M. YAMAN

A lında boncuk boncuk ter taneleri birikmişti. İşaret parmağını uzunlamasına alnında gezdirince şırr diye bir terdir boşandı. Parmağını mendiline kurularken, vicik vicik sırtına yapışan gömleğini kımldana kımldana havalandırırken anlattı:

— Her işe burun sokmanın cezasını çekiyorum. Tamam bir senedir mahkeme kapılarındaydım. Bir miras davası kazanmış kadar sevinçliyim.

Sonra işin esasına girişti:

— Bilirsin, hareketli ve uyanık bir adamım. Şaşkın bir köylüye yol göstermek, bir yerde bir hâdise oldu mu ilgilenmek, bir yerde birikenlerin neye baktıklarını anlamak için yolumu çevirmek âdetimdir. Ne yaparsın, meraklı bir adamım. Geçen yılın kışındaydı. Bir akşam, hem de yılbaşı akşamı, sinemadan çıkmıştım. Kar buram buram yağıyor. Bir yılbaşı ki deme gitsin. O zaman Kurtuluş'ta otuyordum. Haydi, dedim. Eve kadar yürüyeyim. Nasıl olsa ertesi gün tatil.

Taksim meydanında fazla kalabalık yoktu. Otomobile atlıyan akıp gidiyordu. Âbidenin yanına geldiğim zaman bir de ne göreyim? İki adam birbirleriyle kıyasıya dövüşüyor. Tekme, yumruk, tokat gırla. Bizde şövalye ruhu var ya. Zayıflara yardım eder ve iyilik severiz. Hemen o tarafa koştum. Baktım üzerinde kalın paltosu bulunan efendi kıyafetli bir adamla, o gecenin ayazında yalnız kat ceketle gezen birisi bunlar. Paltosu yerde. Hiç sesini çıkartmadan mecelleşiyor. Öteki abandıkça abanıyor üstüne.

Şöyle arkadan doğru saldırıp kollarını çemrememle yerde yatan efendi hemen fırladı:

— Sıkı tut, dedi. Bırakma. Şimdi polis getireceğim.

Hayli dayak yemesine rağmen kollarımın arasındaki adamın elinden kurtulan o efendi koşup gitti. Beriki bir hayli soluduktan sonra avazı çıktığı kadar «Polis, bekçi,» diye haykırmağa başlamaz mı? Allah Allah! Bu da nesi. Kollarımı azıcık gevşettim. Bu defa o benim yakama sarıldı? Derken nerede var nerede yok iki polis yanımda belirdiler. Paltosuz adam ne dese beğenirsin?

— Dağ başında mıyız Adam soyuyorlar. Beni bu halde bıraktılar. Yakalayın şunu.

Haydi biz Taksim merkezine. Komiser yokmuş. Muavin beni baştan aşağıya bir süzdükten sonra ötekine döndü. Yüzüne dikkatlice baktı:

— Aman Bay Rıfki siz misiniz? Geçmiş olsun. Oturun Allahınızı severseniz. Vah vah, çok teessüz ettim. Fakat merak etmeyiniz.

Öteki bu dostluğa fazla yüz vermeden haykırdı:

— Arkadaş, geceyarısı adam so-

yup böyle çıplak bırakıyorlar. Sen bana komplıman yapmağı bırak da biraz pamuk filân bul. Yüzüm gözüm kan içinde. Hem soyul, hem dayak ye.

Paltosuz adama bir iltifat bir iltifat. Elim ayağım kesilmiş, olduğum yere yığılmıştım. Tepemde iki polis demir gibi duruyordu. Rıfki dedikleri adam bir hayli silinip tamponlandıktan sonra anlattı:

— Sinema dönüşü, iki pasta yiyiyim demiştim. Köşedeki pastacıya girdim. İçerisi sıcak. Soyundum, Kapının yanındaki askılara paltomla şapkamı astım. Arkam dönük otuyordum. Bir aralık başımı çevirdim. Ne göreyim. Birisi benim canım paltoyu sırtına geçirmiş kapıdan çıkmıyor mu? Hemen yerimden fırladım. O koşar, ben koşarım. Âbidenin arkasında yetiştim. Yakalayıp merkeze (getirecektim). Biz boğuşurken bu adam yetişti. Arkadaşı olacak. Arkadan bana saldırdı. Öteki paltoyu, şapkayı malları gibi sırtında taşıyarak bastı gitti. Bunun üzerine bağırarak. «Seninkiler geldi. İşte mesele bu.»

Muavin gözlerini devire devire bana bir baktı. Büsbütün bittim.

— Yahu, dedim. Ben bir devlet memuruyum. Benim soygunculukla alâkam yok. Çoluğum çocuğum merak içindedirler. Bırakın evime gideyim.

Rıfki denilen zat haykırdı:

— Sen o numaraları başkalarına yuttu. Devlet memurluğu kim, sen kim. Haydut herif. Dur bak ben sana gösteririm.

Benim telaşımdan, buram buram, şimdiki gibi, ter dökmemden şüphelenen muavin hüviyetimi sordu. İfademli aldım. Aksi gibi resmi evrakımı gündelik elbisemin cebinde unutmuşum. O geceyi karakolda geçirdim. Sabahleyin yanıma iki memur kattılar. Es, dost ayaklandı. Mahalle muhtarından, semtin karakolundan ve bekçiden benim Maliye memuru Hüsamettin olduğum anlaşıncı kefaletle salıverdiler. Şunu da unutmayayım. Rıfki karakolda benim paltomu ve şapkamı almış; temiz pak olduğumu görünce giyerek evine gitmişti. Ben ayazı yediğim için adamakılı hastalandım. Tamam üç ay yattım. Martin sonlarına doğru mahkeme oldu. Şahit celbi, avukat tutma, tahkikat, tebligat derken işte tam bir yıl dava sürdü. Bereket versin o Kapkaç Mustafa dedikleri soyguncu yakalanmış. İçeride yatıyormuş. Bana haber gönderdi. Gittim. Hapishanede ziyaretinde bulundum:

— Ağabey, dedi. Sen şuradan bana yirmi beş kâğıt ver. Ben seni kurtarayım.

Gırtlığıma kadar borca girmiştim. Bulup buluşturup bir yirmi beş de ona verdim. İşte bugünkü son celseye de getirmişlerdi. Beni tanımadığını, benim işe ters tarafından burnumu soktuğumu görünce «Sen tut da ben polis getireyim» deyip kaçtığını anlattı. Rıfki da bunu inkâr etmedi. Beraatime karar verildi. Bu yılbaşı gecesi kahramanlığı da bana tamam sekiz yüz elli kâğıtla bir alay yürek üzüntüsüne patladı.

Yeniden biriken terlerini parmağıyla bir daha akıttıktan sonra:

— Bir daha böyle işlere karışmak mı? dedi. Tövbelere tövbesi.

ALVAR! BEN VALİYE ATEŞ EDEMEM.. YA JURAMAZ SAM.

YA İŞLER YOLUNDA GİTMEZSE ALVAR? ARTIK BU İŞTEN GERİ DÖNEMEYİZ. ATEŞ ETMEZ SEN ADAMLARIM SENİ ÖLDÜRÜR.

NE YAPA. NA SADIK ADAMLAR VARDIR. ALVAR'IN MASKESİNİ YÜZÜNDEN ATTIRACAĞIM.

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 19

Tuğrul devam etti:

— Yüzüme öyle kaz gibi bakma. Düşünsene, bizi o eski mezarlığa kim götürdü, oraya kendimiz mi gittik? Ölüler gibi servilerin altında ne diye yattık? Bunları neden düşünmüyorsun? Bize bal gibi esrarı yedirttiler. Sözde cinlerin, perilerin varlığına inandıraraklar. Ben nasıl şey olduğunu anlamak için esrar içtim. İnsan bir bardak su görse kendisini denizde zanneder.

Refik şaşkın şaşkın:

— İkiz mi? dedi. Peki ikiz olduklarını kabul edelim. İkizler birbirlerine bu dereceye kadar benziyebilirler mi?

Tuğrul:

— Evet, dedi. Benzerler. Ben böyle birkaçına rastladım. İkiz doğanlar içinde ana ve babanın birbirinden ayıramıyacağı kadar birbirine benzeyen ikizler olur.

Refik sordu:

— Bunu böyle kabul edelim. Fakat bunların ikisinin birden bir erkekten evlenmelerine sebep nedir?

Tuğrul kaşlarını çatı:

— Sen hâlâ dalgadın oğlum. Gözlerinin içi bayılıyor. Kafanı bir yere koyup sızmak ve tatlı rüyalar görmek istiyorsun.

Muavin bu defa itiraf etmek zorunda kaldı:

— Bana ne dersiniz diyiniz üstat. Okadar perişan, okadar dalgın bir haldeyim ki. Kendimi bir türlü kurtaramıyorum. Esrar dalgası olsun, hakikat olsun, başımdan geçenler okadar tathiydi ki iliklerime kadar ürperiyorum.

tiza eder. O sayanı hürmet, masum ve bize karşı itimadı olan kocayı düşün. İçinde haksız bir aşk ve incizap duysan bile bunu bir günah gibi herkesten, hattâ kendinden saklamalısın.

Tuğrulun bu sözleri muavinini biraz daha kendisine getirdi. İçini çekti. Tuğrul ona bir sigara fırlatarak:

— Sunu iç, dedi. Seni biraz mazur görüyorum. Bu mahlûklar hakikaten en namuslu insanı bile bağtan çıkartacak kadar güzel. Şimdi demin sorduğun suale cevap vereyim. Ressamın bu iki kardeşi birbirinden ayırd edememesinin imkânsız olduğunu söylüyordun. Ayırmaz. Çünkü iki kız kardeş arasında son derecede bir benzeş vardır. Sonra adamcağız karısının yüzünün ifadesinin değiştiğine inandırılmış. Bu saf ve temiz erkek karşısında iki kardeş çok güzel rol alıyor ve değişişlerini belli etmiyorlar. Aynı kıyafet, aynı ses, aynı zekâ. Biz bile bunu uzun müddet fark edemedik. Fakat bugün halledilmeyen yalnız iki nokta kalmıştır. Birisi bu iki kız kardeşin niçin bir tek erkeğe varmalarındaki mecburiyet ve ikincisi de hangisinin Samiha ve hangisinin Saniha oluşudur. Birinci meçhulü bulmak şimdilik imkânsız. Fakat ikincisinin halli kolay gibi. Ellerindeki nikâh cüzdanını görmek bunu temin eder.

Refik bir zekâ eseri gösterdi:

— Ressam daima karısının adını Samiha olarak söylemektedir. Her halde nikâh cüzdanında da bu isim vardır.

Tuğrul:

— Olabilir, dedi. Ressam böyle biliyor ama kayınpederi merhum Veysi Bey bu ismi Saniha olarak kullanmıştır. Böylece senin ileriye sürdüğün fikir çürüyor. Baba kızlarını ayırt edebiliyordu. Gayri ihtiyarî ressamla evlenen kızının adını söylemiş olduğunu düşünmeliyiz. Evet, mantık bize bunu kabul ettirir. Ressamla evlenenin adı Saniha idi. Daha ileriye gideyim mi? Saniha o iki kız kardeşin yumuşak huylu ve daha uysal olanıdır. Samiha asabisi, azıcık katı ve zekâ itibarıyla de daha sert olanıdır.

— Bu kanaate nereden varıyorsunuz?

— Her ikisinin de aynı kocaya varmak zorunda kaldıklarını düşün. O zaman mazlum ve masum olanı evlenirse diğeri zekâsı ve sertliği ile bu masuma tahakküm edebilir. Fakat mazlum olanı açığa kalsaydı o zalim olan kız kardeşinin haklarından kendisine pay istiyemezdi. Bu hikâyeye ait duyduklarımızı düşün. İyi hatırla. Veysi Bey ölüken yanında bulunan masum kızı, adamcağızı huzur içinde öteki dünyaya göndermeği düşünmüş «Bize niçin itimat etmiyorsun baba?» demişti. Veysi Bey «Sana itimadım var, fakat ötekine?» diye tereddüdünü belirtmiş, zavallı ressam da bu söze alınmıştı. Şu halde mazlum ve masum olanının Saniha olduğu bizce muhakkak sayılsın ve ressamla aradaki nikâhın bu güzel ve uysal kıza yapıldığını kabul edelim.

(Arkası var)

— Demek Bayan Samiha benim aşkıma mukabele etmedi, dedi.

Tuğrul bu defa kızarak:

— Etmez olur mu hiç, dedi. Etti. O da sana âşık oldu. Yalnız seninle sevmeye köpeğini gönderdi. Şimdi beni dinle. Bu evde iki tane Bayan Samiha vardır. Bunlardan birisi Adada senin rastladığın mahlûk. Öteki de benim burada kendisiyle oturup konuştuğum ve beraber yemek yediğim kadındır. Bunları birbirinden ayırdetmek kolay değil. Bunları Kenan bile ayıramıyor. Daha garibi bu zavallı sanatkârın koyuna bir birisi giriyor, bir ötekisi, Anladın mı?

Refik sordu:

— Bu nasıl olur üstadım?

— Nasıl olduğunu bilmem. Olu-yor-ıste. Bunlar iki tanedir. İkisi de bizim gibi birer insan. Öyle peri filân değil. Farzedelim ki bunlardan birisi peridir. Peki o halde Bayan Samihanın her şeyden iki tane al-dırmasındaki sebep ne? Sen akıllı bir delikanlısın. İyi düşün.

Refik düşünüyor, düşündükçe dimağının içi karışıyordu. Yine gözlerini kaldırıp Tuğrula bakarak:

— Siz söyleyin, dedi. Benim aklım bunları kabul edemiyor. Bir insanın çift olması mantığa uymaz.

— Ya bunlar ikizse...

Refik kıpkırmızı kesilmişti. Durakladı:

Tuğrul:

— Orası şimdilik bizce meçhul, dedi. Şimdi ben bunların ikiz olduğuna, hattâ birisinin adı Saniha, ötekinin, Samiha olduğuna katıyen inanıyorum. Onun için her şey çift olarak alındı, onun için bu evin teskilâtı saklambac oynamağa müsait bir hale getirildi, onun için ihtiyarın her şeyi itiraf eden vasiyetname-i ortadan kaldırıldı. Bizim için hâdisenin düğümü çözülmüştür. Şimdi en meraklı bir safhaya girmiş bulunuyoruz. Vakanın halli nasıl olacak?

Refik içinde bulunduğu derin hayal kırıklığı ile işlemiyen kafasını zorladı. Dudakları kıpırdadı:

— Ressam bunca zamandır bu işin farkında olmaz olur mu?

İhtiyarın, huzur içinde ölmesini temin için « bize itimat et! » dememiş miydi?

— Suratını köpeğin yaladığı az geldi galiba.

— Ah üstadım, keşke söyleseydin bana bunu. Keşke saade-time engel olmasaydınız.

— Köpek bahçede. Git istediğin kadar yalat suratını. Sonra da o yüzünü yalarken gözlerini kapat, kendini o güzel kadınla kucak kucağa zannet.

Tuğrul yeniden ağırlaştı:

— Aklını başına topla, dedi. Bir doktor hastanın karşısında ne ise biz de bize düşen aile esrarını, mücrimler, masumlar karşısında oyuz. Terbiyeli ve namuslu olmaklığın ik-

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

Emsalsiz DAMAT

Nakleden: Selman EFE

Mister Volker, karşısındaki delikanlıya:

— Andre! dedi. Şu yüz doları al! Pazartesi sabahı büroya gelirken Fişer'e uğrar, borcumuzu ödersiniz...

Delikanlı, patronun uzattığı paraları teker teker saydıktan sonra cebine atıp çıktı.

Mister Volker, onun gidişini seyrederek arkasından mırıldandı: «Yüz doları aldı ya... Bir daha koydunsa bul! Dünyada emin adam kalmadı vesselâm!»

Mister Volker, yanında çalıştıracağı kimseler için tahkikat yapmaya, araştırıp soruşturmayla hâcet görmezdi. Ona kalırsa her türlü referansın mânâsı yoktu. Adamın ne adam olduğu iş başında belli olurdu. Yazıhaneye giren memurlarını birkaç defa denemek itiyadındaydı. Bu denemeler, yüz dolardan başlardı. Memurlarının patronlarına karşı son derecede sadık olmalarını isterdi. Olursa olur; olmazsa yallah...

Pazartesi günü delikanlı, yüz doların makbuzunu patronun yazıhanesine koyarken Mister Volker şöyle dedi:

— Andre... Artık seni de müessesemin memurları arasına katmaya karar verdim. Şimdilik haftada kırk dolar alacaksın... Hem kuzum senin tabancaların nerede?

Delikanlı, ceketinin kim bilir neresinden, bir hokkabaz el çabukluğuyla bir çift tabanca çıkarıp patronun burnuna tuttuktan sonra:

— İşt! dedi.

Mister Volker, bu ustalıktan memnun kaldı:

— Mükemmel, mükemmel!

Andre, birkaç gün daha çalıştı. Bir gün patron, delikanlıyı tekrar karşısına çağırdı:

— Andre! Şu çantayı görüyor musun? İçinde beş bin dolar var. Bunları bankaya yatıracağını. Say bakalım!

Andre, çantayı açıp banknotla-

oğlan? Çünkü o resmi seyrederken ben çantayı değiştirmiştim... Pek emsalsiz bir çocuk şu be!..» ve kasesine beş bin yerine bu sefer on bin dolar koydu.

On beş gün sonra artık Andre patronunun öyle bir gözüne girmiş-

ti, ki evine davet olunmaya başlamış ve nihayet allem edip kalem edip Volker'in kızını almıştı. Düğün gecesi Volker, emsalsiz damadıyla şampanya içerken sordu:

— Ben valizi değiştirmiş, sana, içinde bir, iki kitap olan başka bir valiz sürmüştüm... Nereden buldun o beş bin doları be oğlum?

Andre:

— Bankaya gidip çantayı açınca işi anladım ve: «İhtiyar haydut, beni faka bastırdı!» dedim. Allah-tan o sırada biri sekiz bin dolar kaldırmıştı da... Herifin peşine düşüp işini gördükten sonra paralarını aldım. Beş binini sana verince, bana da üç bin kaldı.

Volker:

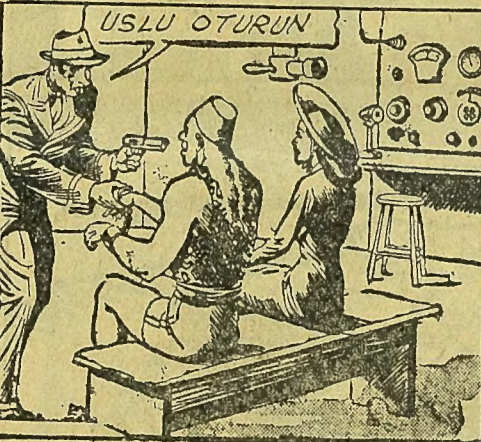
— Bravo! dedi. Emsalsiz bir a-

damsın vesselâm! Ya öyle birini bulamıyaydın?

— Senin canını cehenneme yollayıp, kendim de kapağı Meksika'ya atacaktım.

Volker:

— Ay başından itibaren işlerimi sana devredeceğim! dedi. Ben artık yaşlandım... İstikbal gençlerindir!

rı çıkararak teker teker saydı. Sonra tekrar yerine yerleştirdi.

— Bak Andre, şu duvardaki kız resmini görüyor musun?

Andre, resimden tarafa döndü:

— Ne zamandır hoşuma gidiyor patron.. Güzel kız doğrusu!

— Benim kızımdır o...

Ve bu konuşmadan sonra Andre, beş bin dolarlık çantayı alıp çıktı. Bir buçuk saat sonra çanta ile tekrar geri gelmiş, patronuna:

— Banka kapandı Mister... Paraları yatıramadım!.. demişti.

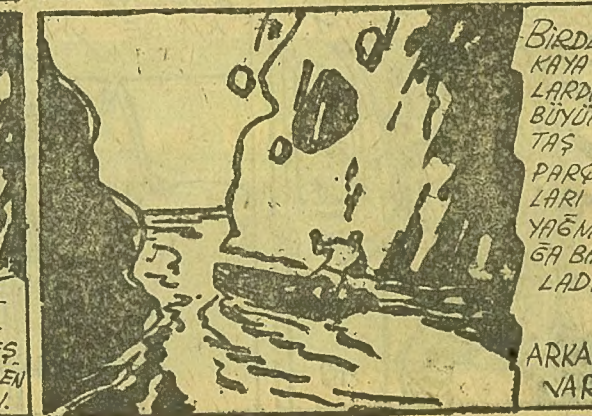
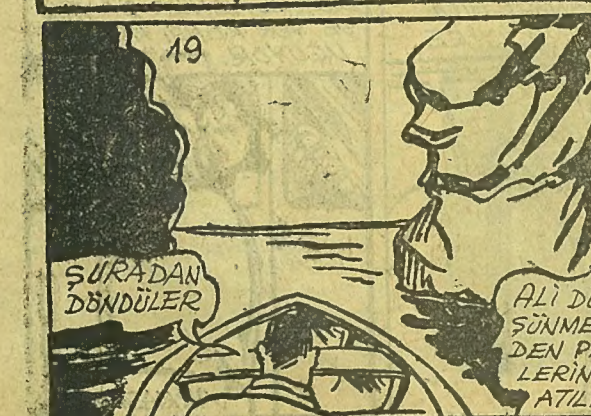
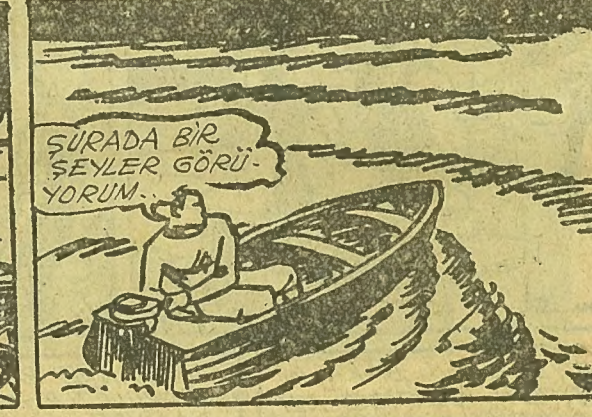
Volker:

— Nerede paralar? diye sordu.

Andre çantayı açıp içinden beş bin dolar çıkararak patrona sayıp çekildi. Lâkin o gider gitmez Volker kendi kendine söylenmişti: «Vay canına!.. Bu işi anlıyamadım işte!.. Nereden buldu bu paraları bu

TİLSİMLİ BİLEZİK

KARA ALİ

KVANTUNG'UN BATIŞI

(6 ıncı sahifeden devam)

Çin denizlerini tir tir titreten Kıçun'un bu kadar güzel bir kadın olduğunu hiç sanmazdım. Kâfir, tip itibarıyla Avrupalı dileberleri hatırlatıyordu. Yalnız gözlerinin çekikliği, şarklı olduğunu belirtmekteydi. Beni sert hareketlerle iterek kendi kamarama kapayıp, kapıyı da üstüme kilitledi. Kaptan köprüsünden aşağıya atlayıp kaçmaya kalkışan dümenci, Kıçun'un amansız tabancasından kurtulamıyarak bir kurşunla yere serildi.

Korsan kadın, Kıyang-Yun'u geri çevirtti. Bir saat sonra Şutung'la borda bordaya yanaştık ve Şutung'da bulunan diğer korsanlar da bizim tekneye çıktılar. Şimdi, Şutung'un bacasında hiçbir alâmeti farika görünmez olmuştu. Meğerse o da sahteymiş...

Hasılı gemideki bütün posta paketleriyle kurşun çubuklar ve yolcularımın yükte hafif, pahada ağır bütün eşyası bir saat içinde Şutung'a taşındı. Şeytan karı, son olarak bizim tekneden ayrılıp Şutung'un kumandasını ele aldı ve korsan gemisi çarkedip Hinghua adalarına doğru yola koyuldu.

Bu seyahatten sonra keder ve endişe içinde Amoy limanına vardığım vakit bir de, bize battığını tel-sizledikleri Kvantung'u, rıhtımda yük boşaltırken görmeyeyim mi? Kaptan Petersen, geminin kumanda köprüsünde bana gülüp el sallıyordu. O da Amoy'a geldiği vakit, gemisinin battığını gazetelerde okumuş ve hayret etmiş.

Bu işin davası uzun sürmedi. Korsanlar tarafından öyle bir aldatılmıştık ki kim olsa yan basar ve soyulurdu.

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

Şöminede güzel bir ateş yanıyor ve alevler kuyruklu piyanonun, kitap raflarındaki kitapların ve kristal vazonun üzerinde iltimalar hasıl ediyordu.

Birden kapı açıldı. Bir el görüldü. Sonra bu el, kapıyı yarıya kadar açarak iki yabancıyı içeriye soktu ve:

— Gidip bayana haber vereyim, diye uzaklaştı.

Hartigan, odadaki rahat meşin koltuklardan birine yerleşti, derin bir nefes aldı. Arkadaşı, ayakta kalmış, merakla çevresini süzüyordu. Odanın içini, endişeli gözlerle uzun uzun süzdükten sonra Hartigana döndü:

— Bütün bunlar, benim için artık maziye gömülüp kaldı sanıyordum Ned! dedi. Neden ısrar ettin bana bu kadar?.. Keşke seni dinle-miyeydim.

Binbaşı gülümsedi:

— Garipsin! Sana mükemmel bir iş buluyorum, hem istediğinden fazla para kazanacak, hem de heyecanlı bir ömrün zevkini tadacaksın... Bana teşekkür edeceğin yerde homurdanıyorsun! Geldin geleli, suratından geçilmiyor. Ama artık canımı sıkıya başladın Robin!

Robin Dallas, kaşlarını çatı:

— Yanlış anlama!, dedi. Senin de, Francis Okevudun da benim en sadık arkadaşlarım olduğunuzu bil-miyor değilim.

Hartigan bir göğüs geçirdi:

— Evet. Gerçi Okevud mahkeme senin lehinde şahitlik etti ama ben bir şey yapamadım. Eğer Boliviyadan ayrılabilirseydim o zaman...

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE!..

BÖYLELİKLE.. GÜNÜN BİRİNDE HİYANETİMİ YÜZÜME YURURLARSA MARSELİ KURTARMAK İÇİN YAPTIĞIMI SÖYLERİM.

19

BİZİMKİLER BÜYÜK BİR TEHLİKEYE KARŞI KARŞIYALAR. ONLARA TEHLİKEYİ HABER VERMELİYİM.

ÇOK VEFAKARSIN ROLAN CESARETİNİ HİÇ UNUTAMAM ROLAN MARSELE VEDA ETTİ

ROLAN MARSELİN YANINDAN ÇIKTI.

SENİNLE GELMEK İSTEDİM. FAKAT DERMANIM YOK ROLAN..

MARSEL SANA BAKAR.

ZAVALLI MARSEL! ANDRENİN ÖLÜMÜ SENİ KİM BİLİR NE KADAR MÜTEESSİR ETMİŞTİR.

BÜTÜN HAYATIM MAHVOLDU. İÇİNDE BİR BOŞLUK HİSSEDİYORDUM.

FAKAT ANDRE ÖLMEMİŞTİ ÜZERİ KARLA ÖRTÜLÜ BİR ÇALLIĞIN ÜZERİNE DÜŞMÜŞ UZUN MÜDDET BAYGIN KALMIŞ, SONRA KENDİ KENDİNE AYILMIŞ VE BASINDAN GEÇENLERİ HATIRLAMİŞTİ.

ARKADAŞLARI TEHLİKEYİ ATLATMIŞLARDI. ARTIK MARSELİ ARAYABİLİRDİ.

YOLUNA BÜYÜK ZAHMETLERLE DEVAM ETTİ. YARALI VE YORGUNDU. ATEŞ ALEV YANIYORDU. BİR DAĞ KULÜ BESİNE RAST GELDİ. MİSAFİR EDİLMESİNİ RİCA ETTİ.

GÜNLERCE İHTİYAR KÖYLÜNÜN VERDİĞİ OT YATAKTA YATTI. DİZLERİNE DERMAN GELDİĞİ GÜN KASABAYA İNMEK ARZUSU İLE KALKTI.

SAKALI UZAMIŞTI. TO-PALLIYORDU. HELE İHTİYAR KÖYLÜNÜN PELE-RİNİ ONU BÜSBÜTÜN DEĞİŞTİRMEŞTİ.

GECE GEC VAKİT MARSELİN EVİNİN KAPISI VURULDU. DAİMA GİYİNMİŞ YATAN KIZ BİRDENBİRE FİRLADI. YAN ODADA YATAN VATANSEVERİ UYANDIRDI.

KABUK SAKLAN! SENİ BURADA BULURLARSA HEPİMİZ MAHVOLDU. RUZ.. SAKLAN..

VATANSEVER SATI ARASINA ÇIKTI. ARALIKTAN AŞAĞIYI GÖZKİLİNA DOKUNURLAR LÜYÖRDU. SA ATILACAĞIM. İÇİMDEN BİR SES BÖYLE EMİREDİYOR.

MAT MAZEL YALNIZ MİSİ. NİZ. SİZE SÖYLİYECEKLERİMİ KİMSENİN DUYMAMASI LAZIM.

YALNIZIM MEMNUN OLDUM. OTO MOBİLİM SİZİ BEKLİYOR.

BENİ NEREYE GÖTÜRECEKSİNİZ BAY KOMUTAN. KİMSE YOK.. NÜ-MARA YAPMAYIN VATANSEVERLER YAKILANIN ÜYR KADAR MİSAFİR SİNİZ.

NAT PINKERTON

SENİN BURAYA GELDİĞİNİ KAPTAN-
TANDAN BAŞKA
KİMSE BİL-
YOR MU?

HAYIR EFENDİM.
TUNUSTA HER İŞE
BURNUNU SOKAN
BİRİ VARDI. AKLINI
BAŞINA GE-
TİRDİM.

KAPTANIN BU MEKTUBUN
DA FENA BİR HAVADİS
VAR.. KARIMA SAKIN BA-
HİS ETME.. ÇOK ÜZÜLÜR.
SENİN SADECE KÜÇÜK
AMİRALE YAVERLİĞE
GELDİĞİNİ SÖYLERİZ.

PEKİ E-
FENDİM..
ONU NE ZA-
MAN GÖRE
BİLİRİM

MAK Gİ VAZİFESİNE
BAŞLIYOR KÜÇÜK BEY

Ooo!
MISTER
MAK Gİ..

NE GÜZEL SÜRPRİZ..
MAK Gİ'Yİ GETİRTTİĞİN
İÇİN O KADAR SEVİNİYD-
RUM Kİ.. ARTIK İÇİM
RAHAT..

ELİMİZDEN
KURTUL-
DU..

İYİ AMA KAYIĞI AL-
MAK İÇİN İSLANMIŞ
SİNİZ.

ELEN SENİN İÇİN ÇOK ÜZÜLÜ-
YORUM.. AMA PARİS TEN İYİ
SAKLANACAK
YERİ NERE-
DE BULA-
BİLİ-
RİZ?

DOKTOR ARTIK ZİYARETÇİ
KABUL EDEBİLİRSİNİZ BİRİ-
Sİ VAR. İKİ
GÜNDÜR

GARİP. TUNUS
TA BENİM HİÇ
TANIDIGIM
YOK..
GÖRNEK
İSTİYOR
GELSİN
BAKA-
LIM

GİREBİ-
LİRSİNİZ!

VAY.. KİMİ GÖRÜYD-
RUM. SENİ BEK-
LEMİYORDUM

BEN SİZE MORİSON OL-
MASA BAŞINIZ BELAYA GİRER
DEMEMİŞ MİYDİM.. İÇİME DOĞ-
DU..
MÂLUM OLDU. KALK.
TİM GELDİM İLÂHİ
DES..

BUGÜN NA-
SILSINIZ
NAT BE-
YEFEN-
Dİ!

ÇOK ŞÜKÜÜÜR..
YARIN TABURCU-
YUM.. ARTIK SE-
YAHATLERİMİZE
DEVAM EDE-
BİLİRİZ

VAZİYET ŞU DES :
İRİ YUMRUKLU DOSTUM
PARİS TAYYARİSİNE BİLET
ALDI. STARLOKLAR LA
ŞAV HERHALDE PARİS.
TEDİRLER..

DEMİR 6
MİLYON KİŞİ
İÇİNDE 3
KİŞİYİ BULA-
CAĞIZ. ORTA
LİĞİ GÜL PEN
BE GÖRÜYÖR
SUNUZ

BENİM GİBİ KUV-
VETLİ OLMAN
İÇİN ÇOK YE-
MELİSİN..

BİR GÜN DAHA
GEÇTİ. ŞÜPHELE
NECEK BİRŞEY
YOK. BURADA
EMNİYETTEYİZ